

Kántor Zsolt versei

A TRANSZCENDENS MÉDIUM

Ó, bódult „beférkőzés” az öröklét-szerű
Mű bugyraiba. Zabolátlan,önző „távollét”
önmagunktól, egy másik „én” kétségbeesés-
arca mögött. És bennünk volna a menny?
Ott, a legmélyén az imáknak, ahol meghasonlunk
félelem nélkül, kitérva bűneink legbelső
rejtelmét? Ott volna a Beteljesedés íve.!?
A hologram-gyöngysor, a lélegző ILLAT ékkövei?
Bennem, aki vétkezem? Hogyan lakhatna Isten?
Vagy én vagyok a HELY, ahol „elnyeli” a rettegést
a kegyelmi „csapda”, ahol méltó a megváltás „sürgetése”?
A kérés. Az áhítat. A fohász. Lehetek temploma
az úr könyörgéseinek. Az úr könyörög-e általam
egy nagyobb „erő” iránt, hogy újjáteremtődhessen a „lét”?
A magvak. A megvalósulások csirái fájnak a hasamban,
igék, fölborzolt idegek. Isten fázik bennem.
Fölköltözik „belélegzésembe”, belebújik lényembe.
Így leszek az övé.

ALVÓ, OKKERSÁRGA SUGÁR

Ne hagyj többé EGYEDÜL, istenem. Ne hagyj, hogy csak egy
perc-re is ÜRES LEGYEK. Megtanítottad velem, az élet sok
magánytömb egybeolvadása. MAGÁNY-vágányokon közlekednek
életek. A magányt lélegzi be, aki BESZÉL. S akkor szól hi-
telesen, ha mindig önmagához beszél. Önmagát vigasztalja,
aki vétkezik. Önmagába nyúl kegyelemért, aki vétkes.
A kétely övezi a nyugodtakat egyívásúvá. S csak azok nyer-
nek ÜDVÖSSÉGET, akik higgadtak tudnak maradni a „mocsok”
mélyén is. Semmi látszat nem fér el a kétség „cizellált”
tüskedobozában. A magány tanít a „kritikára”. És a fájdalom.
Csak egyedüllétben tudod megalkotni önnön „tartományaid”.
Köszönöm, istenem, hogy bemártottál a magányba, amikor kevésbé
voltam. Megismertem a zuhanás ízét, mintha márványba nyaltam
volna, „matra” imádott bálványba. S akkor érzem magam hiába-
valónak e világrengetegben, ha körüldonganak a dilettánsok.
Ha sokan vannak körülöttem, eltévedek önmagamban. Istenem, ne
hagyj többé egyedül, de tégy teljesen „el”; a magányba.